

MEMÒRIA SOCIOECONÒMICA I LABORAL DE CATALUNYA 2013

PREVISIONS

COORDINADOR DE LA MEMÒRIA SOCIOECONÒMICA I LABORAL DE CATALUNYA 2013

Santana Garcia, Joan Antoni

COORDINADORS DELS CAPÍTOLS

Riudor Pons, Xavier

Santana Garcia, Joan Antoni

ÍNDEX D'AUTORS

Boada Jané, Cristina

Castell Castells, Pere

Ferrer Riu, Roser

Ferrer Trullols, Lluís

Herrera Aragón, Diego

Mallfrè Conesa, David

Mas Martín, Eva

Miñarro Acosta, Eva

Prior Prior, Inma

Olivella Pedrola, Marta

Villar Rico, Virginia

Vives Campdepadrós, Matias

SUPORT TÈCNIC

Graell Gabriel, Marta

Mañas Mampel, Maria Teresa

Sanosa i Llinares, Carles

RESPONSABLE DE L'EDICIÓ

Salvà Yenes, Yolanda

PREVISIONS

Tot i la millora relativa del context econòmic i el gir efectuat per les autoritats monetàries, en el mig i llarg termini la consolidació fiscal, les reformes estructurals, la persistència de restriccions creditícies a l'activitat econòmica i l'evolució del mercat del treball continuaran condicionant l'evolució de la demanda interna.

Caldrà veure fins on arriba el gir que ha efectuat el BCE en termes de política monetària. Un dels objectius de l'autoritat monetària és mantenir la confiança en la seva ferma oposició als processos deflacionistes. Per fer-ho, la seva intervenció passa per assegurar un correcte funcionament dels mercats de crèdit, que tot i els esforços, i tot i que han millorat, encara no funcionen correctament. En un context de creixements dèbils però positius, una actuació eficaç en aquest sentit per part del BCE afavoriria una recuperació amb creixements més sòlids.

L'any 2014, l'augment del PIB a Catalunya es pot situar entre el 0,8% i l'1,3%

Aquest escenari augura una situació de millora de l'economia catalana, el creixement del PIB de la qual es pot situar entre el 0,8% i l'1,3% en funció, entre altres, de la resposta al canvi del context monetari a l'eurozona. No obstant això, serà difícil que es tradueixi en una millora clara de la situació en termes d'ocupació.

Un dels factors que ajudarà a la recuperació serà la capacitat que mostri el BCE d'allunyar tendències deflacionistes

En aquesta situació, l'evolució del context internacional adquireix una importància cabdal, pendent sobretot del que succeeix a moltes economies emergents i també a altres economies com la dels EUA, a mesura que les polítiques empreses pel BCE puguin revertir la trajectòria deflacionista de l'euro.

Finalment, en l'àmbit domèstic i en el terreny estrictament financer, destaca la rellevància de com s'acabaran traduint a la praxis les mesures de facilitat quantitativa que s'ha compromès a desenvolupar, si cal, el BCE, així com també les mesures d'incentivació del crèdit encaminades a facilitar la circulació del diner entre les entitats financeres europees.

No obstant això, en un context de fort endeutament, els processos de despallanquejament, mentre es produeixin, suposaran un llast al creixement, i ateses les circumstàncies, les tensions sobre les finances públiques i sobre els balanços de les entitats financeres es poden tornar a reproduir si la confiança en la recuperació es dissipa, fet que pot generar tard o d'hora nous frens al creixement i suposa un risc permanent sobre la bona marxa de la recuperació encetada.

En aquest punt, i malgrat que depèn, òbviament, dels acords polítics que al final s'acabin produint, es pot dibuixar un context d'estabilització i de certa recuperació del PIB que, no obstant i a tenor de l'evolució econòmica global, caldrà comprovar si es manté a mesura que avanci l'any.

En aquest context la **inflació** és un element clau en la mesura en que esdevé el termòmetre del vigor de la recuperació. En aquest àmbit tornem a quedar supeditats al context monetari europeu, que sembla que ha apostat definitivament per un objectiu d'inflació que s'aproximi com a mínim al 2%, fet que finalment podria conduir a la baixa la cotització de l'euro i facilitaria la solidesa de la recuperació.

L'acció de les AAPP a Catalunya l'any 2014 es manté fortament condicionada per uns objectius de dèficit més exigents que l'execució del 2013

En aquest escenari macroeconòmic, l'**acció de les AAPP** a Catalunya l'any 2014 es manté fortament condicionada per les exigències de disciplina fiscal i el compliment dels objectius fixats en el Programa d'Estabilitat i Convergència d'Espanya, que en la seva darrera revisió, l'Actualització del Programa d'Estabilitat 2014-2017, estableix uns objectius de dèficit pel conjunt de les administracions públiques més exigents que l'execució del 2013.

En el marc de l'Actualització del Programa d'Estabilitat 2014-2017, i tenint en compte els objectius de dèficit pel 2014 del 3,5% del PIB per l'Administració Central i de l'1,0% del PIB per a la Seguretat Social, els pressupostos generals de l'Estat pel 2014 s'aproven amb un increment del 2,5% de la despesa no financera en relació amb els pressupostos liquidats el 2013, però que s'explica fonamentalment per l'augment de 8.209 milions d'euros dels interessos associats a la càrrega del deute, que més que compensa la reducció en la resta de capítols especialment de la despesa per transferències corrents, que es redueix en 6.541 milions d'euros. Els pressupostos consolidats del Sistema de la Seguretat Social pel 2014, inclosos en el pressupostos generals de l'Estat, preveuen pel conjunt d'Espanya un increment del 3,0% de les despeses en transferències corrents en relació amb els pressupostos del 2013, amb un import de 125.318,9 milions d'euros, com a conseqüència de l'augment en les pensions

contributives, que incorporen l'augment del nombre de pensionistes, del seu efecte sobre la pensió mitjana, i d'una revalorització del 0,25%. Mentre que les pensions no contributives, les prestacions d'incapacitat temporal i de maternitat, i la resta de transferències corrents redueixen el seu import.

Paral·lelament, aquests pressupostos preveuen una despesa en prestacions d'atur pel conjunt de l'Espanya de 29.727,5 milions d'euros, quantitat que és un 0,3% inferior a la despesa finalment liquidada el 2013, de 29.805,1 milions d'euros.

Així mateix, es preveu una caiguda de la inversió de l'Estat del 7,2%, i una disminució de la inversió regionalitzada a Catalunya del 25,5% que no contempla, per tercer any consecutiu, cap previsió de despesa de capital en compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Els pressupostos de la Generalitat preveuen una reducció del dèficit, fins l'1% del PIB, que significarà un esforç addicional de consolidació fiscal de 1.790 milions d'euros. L'esforç addicional de consolidació fiscal es deriva de la fixació d'un criteri de dèficit públic uniforme per a totes les CCAA pel 2014 a diferència 2013

Pel que fa a la Generalitat, el Consell de Política Fiscal i Financera de les Comunitats Autònomes el 31 de juliol de 2013 i pel Govern de l'Estat el 30 d'agost de 2013 van acordar un objectiu de dèficit per a l'exercici 2014 de l'1% del PIB, això significa que, d'acord amb les previsions de PIB a Catalunya, el dèficit en termes SEC de la Generalitat de Catalunya hauria de ser d'un màxim de 1.979 milions d'euros. Per tant, tenint en compte que els pressupostos del 2013 s'han tancat amb un dèficit de 3.769 milions d'euros, caldrà un esforç addicional de consolidació fiscal de 1.790 milions d'euros en relació amb els pressupostos executats del 2013.

En l'àmbit estrictament de la Generalitat l'ajust respecte els pressupostos executats del 2013 és 1.385 milions d'euros que, d'acord amb les previsions pressupostàries pel 2014, es repartirà en un 52,1% per una reducció de la despesa, 722 milions d'euros menys que la despesa del 2013, i en un 47,9% en un increment dels ingressos, 663 milions d'euros més que el 2013.

Des de la vessant dels ingressos, destaca l'increment, en 2.053,4 milions d'euros, dels ingressos previstos procedents de noves concessions administratives i de la venda d'immobilitzat, si bé part d'aquest augment es neutralitza per la reducció dels recursos provinents del model de finançaments -688,7 milions d'euros menys que el 2013-, i pel descens conjunt de la resta d'ingressos de la Generalitat, que es redueixen en 770,1 milions d'euros.

Pel que fa a la despesa, els ajustos en l'àmbit de la Generalitat es concentren, principalment, en la reducció en 727 milions d'euros en la despesa d'inversió, mentre que es manté relativament estable la despesa corrent, amb un augment important, del 18%, en la despesa d'interessos pel deute acumulat, compensat per la caiguda de les transferències corrents i la despesa en compra de béns i servei.

La resta d'ajustos en la consolidació fiscal, de fins a 405 milions d'euros, s'estima que provindran de la realització d'un superàvit, de 413,2 milions d'euros, en la resta d'entitats de caràcter administratiu i empresarial que formen part de l'àmbit SEC de la Generalitat; del fet que les dades pressupostàries sobreestimen la despesa de la Generalitat quan s'expressen en termes SEC per valor de 173,2 milions d'euros, i sobreestimen el creixement dels ingressos per valor de 215 milions d'euros.

Per tant, es segueix un any més decantant la càrrega de l'ajust de la consolidació fiscal en la vessant de la despesa, si bé en menys mesura que l'any precedent, la qual cosa fa de nou previsible una aportació negativa al creixement del PIB català de la despesa del conjunt d'AAPP.

El creixement econòmic moderat i l'amenaça de deflació, continuaran dificultant la recuperació del mercat de treball durant l'any 2014

En el **mercat de treball**, la correcció de la taxa d'atur serà lenta. Les perspectives de baix o moderat creixement econòmic, sumades a les mesures de contenció del dèficit públic, i unides a l'amenaça de deflació, fan previsible que la població ocupada augmenti de forma molt moderada.

Aquest fet impediria assolir descensos importants en la taxa d'atur, que malgrat tot anirà minvant lleugerament, en part, per la disminució de la població activa derivada, entre d'altres factors, de l'emigració creixent, el desànim i l'envelliment.

És factible, però, que per primer cop en els darrers anys de crisi es pugui crear ocupació en termes nets, especialment en els sectors serveis que depenguin d'una demanda exterior.

Les empreses de l'economia social no són alienes al context actual de crisi econòmica i d'ocupació, però alguns indicadors poden reflectir una certa resistència a aquesta crisi, en especial en les cooperatives: han registrat un creixement del 2,7% en la població ocupada respecte el 2012. Aquest increment però es concentra en les cooperatives: l'ocupació hi creix el 3,7%. Caldrà veure si aquesta dada positiva es manté durant l'any i obre un canvi de tendència.

Per col·lectius, és previsible que la conjuntura segueixi afectant de forma més negativa a la població jove, al ser entrants al mercat de treball en un context de baix creixement. Al seu torn, no es preveuen canvis significatius en relació amb l'atur de llarga durada, que és un dels principals problemes.

Sí que sembla probable que el treball a temps parcial segueixi en augment i que augmenti també la temporalitat, atesa la concentració previsible de la generació d'ocupació en activitats estacionals (turisme principalment), i davant la feblesa de la recuperació.

El manteniment de la tímida recuperació del col·lectiu de **treballadors autònoms** que s'ha produït l'any 2013 quedarà supeditat al ritme de recuperació del context econòmic general, i en especial a la capacitat que tingui el sector serveis de mantenir el creixement que ha començat a experimentar en els darrers trimestres de l'any 2013, atès que lluny del que es preveia l'any passat, el creixement dels autònoms s'ha localitzat en aquest sector, tot i que sigui, juntament amb la construcció, un dels dos sectors on ha disminuït el VAB.

D'altra banda, també caldrà veure si la solidesa de la recuperació permet traslladar l'evolució positiva de la ocupació autònoma a altres sectors d'activitat, com ara els sectors industrial i agrari, on tot i créixer en termes de VAB, l'ocupació autònoma no ha augmentat.

Més enllà de l'evolució del treball autònom, es detecta una tendència en la política de **suport i foment de l'emprenedoria** que passa per l'intent de reorganitzar l'oferta de serveis i de recursos públics de suport als emprenedors (Punts Atenció a l'Emprenedor; programa Catalunya Emprèn), així com per l'increment de les actuacions en la fase de consolidació i creixement (acceleradores, programa pilot de suport al treball autònom). Articular la política de foment a l'emprenedoria amb uns objectius i indicadors quantitius i qualitius i l'avaluació de les mesures realitzades continuen sent, però, reptes pendents significatius.

En aquest escenari, les **polítiques d'ocupació i les relacions laborals** continuen adoptant, un cop més, una importància estratègica.

En l'àmbit estatal està pendent d'aprovació l'Estratègia Espanyola d'Activació per l'ocupació 2014-2016 que és el marc normatiu plurianual per a la coordinació i execució de les polítiques actives per l'ocupació en el conjunt de l'Estat, en desenvolupament de la qual es preveu l'aprovació de tres reglaments que establiran un marc comú en matèria de serveis, de programes d'ocupació i de formació professional per l'ocupació.

En l'àmbit català està en elaboració el Pla Anual de Política d'Ocupació 2014 (PAPE 2014), en concreció del qual, el Pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació 2014-2016 identifica els objectius prioritaris següents:

- Consolidar les actuacions d'orientació dutes a terme pel SOC o per altres entitats en col·laboració amb el SOC.
- Incrementar la qualificació i afavorir que la formació augmenti la seva vinculació amb les necessitats del mercat de treball.
- Impulsar i desenvolupar el model català de formació dual.
- Endegar la Llei del SOC, actualment en elaboració.
- implementar la Garantia Juvenil a Catalunya.
- Seguir impulsant l'emprenedoria.

L'import global destinat a polítiques actives d'ocupació pels Pressupostos Generals de l'Estat torna a disminuir i augmenta l'import que correspon gestionar directament a l'Estat, en detriment de les CCAA

El pressupostos estatals de 2014 per a polítiques actives (4.079M€) disminueix el 5,9% respecte 2013. Tots els eixos de polítiques actives disminueixen (creació directa d'ocupació, formació, ocupació discapacitats) excepte el destinat al foment de les agències de col·locació. L'Estat adquireix més pes en l'execució de les polítiques actives en detriment de les CCAA, que enguany distribuïran 1.242 milions d'euros, menys que 2013, el 40% dels quals assignats en funció del grau de consecució dels objectius establerts per l'any 2013. La distribució territorial no s'ha concretat encara.

La taxa de cobertura de les prestacions d'atur continuaran disminuint

Pel que fa a les **prestacions d'atur**, com a conseqüència de la durada de la crisi i de les reformes fetes el 2012 en el sistema de prestacions d'atur, la taxa de cobertura de les prestacions d'atur continua disminuint, i per tant, augmenta el nombre de persones sense dret de percebre prestacions d'atur. Així, en l'àmbit estatal, la taxa de cobertura d'abril és del 57,9%, 3,3 punts percentuals menys que l'abril de 2013.

La **negociació col·lectiva** està emmarcada en el context dels Acords subscrits en matèria d'ultraactivitat, tant a nivell estatal com autonòmic. En aquests s'acorda que els convenis en què les negociacions estan obertes abans de la finalització del termini legal de vigència es pugui continuar negociant i s'insta les parts negociadores a acudir als sistemes de solució extrajudicial de conflictes per a la resolució de les situacions de bloqueig. En l'àmbit autonòmic l'Acord¹ estableix que en aquestes situacions de bloqueig es pot optar entre la mediació expressa de l'autoritat laboral, en el marc de la Comissió de convenis col·lectius del Consell de Relacions Laborals o bé el procediment de conciliació i/o mediació amb arbitratge delegat de la comissió de mediació, segons l'establert en els procediments de resolució extrajudicial de conflictes del TLC.

Tal i com reconeix l'Acord per al diàleg social permanent, signat a Catalunya pel Govern, CCOO, UGT, Foment, Pimec i Fepime, el 3 de març de 2014, aquest Acord sobre la ultraactivitat a Catalunya és un exemple del procés de desenvolupament del marc català de relacions laborals, tot i que proposa que també es potenciï la negociació col·lectiva mitjançant l'adhesió de les comissions negociadores dels convenis a l'esmentat Acord sobre ultraactivitat.

Si bé les dades sobre negociació col·lectiva a Catalunya tenen caràcter provisional, durant l'any 2013 s'ha observat un decrement del nombre de convenis, el qual pot estar relacionat amb el context de crisi econòmica, que ha dificultat la negociació de nous convenis i la revisió dels convenis plurianuals, i amb les pròrrogues pactades per les parts per a prosseguir els processos negociadors, una vegada finalitzada la vigència dels convenis.

L'any 2013 els increments salarials pactats en els convenis col·lectius han estat lleugerament superiors al recomanat pel II Acord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva 2012-2014 i, tenint en compte que a finals d'enguany finalitza la vigència d'aquest Acord, s'han obert els debats per a valorar els criteris d'un futur Acord

Cal destacar que durant l'any 2013 els increments salarials pactats en els convenis (0,74%) han estat lleugerament superiors al recomanat pel II Acord per a l'Ocupació i la negociació col·lectiva 2012-2014 (0,6%), de 25 de gener de 2012. Tot i així, les clàusules de revisió salarial no han tingut incidència en l'augment dels salaris, la qual cosa s'explica, en part, pel baix increment interanual ha registrat l'IPC el desembre de 2013 (0,2%). Tenint en compte que a finals d'aquest any finalitza la vigència de l'esmentat Acord, s'han obert els debats sobre per a valorar els criteris d'un futur Acord. És previsible, també, que s'incloguin components addicionals d'actualització dels salaris basats en l'evolució d'indicadors econòmics associats a l'empresa, integrats al salari de manera variable.

Cal destacar l'augment de l'activitat del Tribunal Laboral de Catalunya. En aquest sentit, l'Acord per al diàleg social permanent posa de manifest que, per tal de consolidar el seu funcionament, cal establir la consignació d'una partida pressupostària nominativa específica i suficient en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per tal d'atendre les seves actuacions.

¹ Acord per al suport i acompanyament als processos de negociació col·lectiva en ultraactivitat.

Tot i la lleugera millora, el context macroeconòmic continuarà restant força al dinamisme d'alguns dels principals factors estratègics per a la competitivitat de l'economia catalana: la recerca, el desenvolupament i la innovació (RDI), les infraestructures i el model energètic i de sostenibilitat com a factors claus i estratègics per apuntalar la sortida de la crisi econòmica

Tot i que les estadístiques triguin en reflectir-ho -atès que porten un any d'endarreriment-, tenint en compte la millora de la situació econòmica a partir del segon semestre del 2013, es preveu un cert canvi de tendència, tot i que sigui lleu dels principals indicadors de **recerca, desenvolupament i innovació**. De tota manera, probablement no serà suficient per canviar el signe negatiu de les previsions que es van fer l'any anterior.

Tot i un possible canvi incipient de tendència, les previsions pel que fa a l'R+D+I continuaran sent, en la majoria d'indicadors, poc favorables, condicionades per un sector públic encara immers en reduir el seu dèficit

Tot fa indicar que les notes positives més rellevants poden venir del sector privat, atès que el sector públic encara estarà condicionat per reduir el seu dèficit, si bé s'espera que la despesa pública comenci a incrementar de manera lleu a partir del 2014, i a recuperar-se progressivament.

S'obren oportunitats davant la posada en marxa del Programa Marc Horitzó 2020, l'Estratègia d'especialització Intel·ligent de Catalunya i de l'Acord pel Diàleg Social Permanent amb objectius específics d'R+D+I

Cal aprofitar les oportunitats que es generen en l'àmbit europeu. Si a Catalunya se li apliqués hipotèticament el seu pes en termes de PIB europeu, la xifra obtinguda del pressupost del Programa Marc Horitzó 2020 podria estar al voltant dels 1230 milions d'euros durant el període 2014-2020.

Com es va indicar en la memòria anterior, un element clau per al futur de la recerca i innovació a Catalunya és la capacitat d'enfortir i de desenvolupar l'Estratègia d'especialització Intel·ligent de Catalunya (RIS3CAT). El RIS3CAT afirma precisament que els fons europeus han de ser la clau de volta per impulsar la reactivació de l'activitat econòmica. D'acord amb aquesta estratègia, és important continuar consolidant el lideratge industrial els àmbits sectorials líders, els clústers emergents, la detecció i implementació de tecnologies facilitadores transversals i fomentar un entorn d'innovació.

Altres àmbits que cal seguir insistint per reforçar el nostre posicionament com a espai de recerca i innovació són els que s'apunten en l'Acord pel diàleg social permanent. En aquest acord es posa accent en desenvolupar nous sistemes de transferència de coneixement de la Universitat, els centres de recerca i dels centres tecnològics a l'activitat productiva, afavorir la cooperació entre empreses i Administració pública per al foment de la internacionalització i facilitar les condicions per a la captació d'inversió estrangera potenciant la promoció en àrees emergents i en sectors innovadors, i aprofitar les capacitats de l'Administració pública com a sector tractor d'altres sectors d'interès general com la salut, els serveis a les persones, les TIC i la cultura.

Pel que fa a les TIC, tot sembla indicar que el mòbil continuarà sent el principal motor de la indústria i dels serveis d'aquest sector. Catalunya, com s'indicava en la memòria anterior, ha de saber treure profit de l'efecte tractor del Mobile World Capital. Cal esmerçar tots els esforços possibles a potenciar les seves possibilitats tant en l'àmbit de les empreses del sector com en la recerca del país. Enguany en el marc del Mobile World Congress, com a trobada de referència mundial del sector de les telecomunicacions mòbils amb seu a Barcelona fins el 2018, es van presentar tres plataformes de treball que poden tenir un impacte significatiu: mHealth, orientada a identificar les oportunitats de la tecnologia mòbil en la provisió de serveis de salut, transformar els processos i models sanitaris actuals i impulsar la interoperabilitat dels serveis de salut; mEducation, amb la introducció de dispositius i solucions mòbils a les aules i l'impuls de l'esperit innovador dels alumnes; i mSmart, ciutats intel·ligents, en que es pretén integrar els serveis urbans a través de les tecnologies mòbils.

En l'àmbit de les infraestructures de transport, les previsions no són positives pel que fa a inversió i són incertes pel que fa referència al seu ús, amb diferències notables en funció del mode

En matèria d'**infraestructures de transport**, les previsions no són positives pel que fa a inversió i són incertes pel que fa referència al seu ús, amb diferències notables en funció del mode.

Per una banda, les restriccions en el dèficit estatal imposades pel pacte d'estabilitat pressupostària a la UE, i les imposades pel govern central a la Generalitat de Catalunya limiten la capacitat d'endeutament, tant del govern central com de la Generalitat de Catalunya, el que es tradueix en retallades en inversió a fi de reduir la despesa.

Pel que fa a l'ús, la lleu recuperació econòmica, tant a nivell domèstic com a nivell europeu, pot permetre un creixement moderat en l'ús de carreteres i ferrocarrils, especialment en el transport de persones. Així mateix, la conjuntura internacional, i especialment l'europea, fan probable un escenari on els resultats d'aeroports i ports es mantinguin amb creixements lleus en el transport de passatgers i decreixement en l'ús per al transport de mercaderies.

Catalunya ha de continuar avançant en l'ús eficient dels recursos naturals i energètics

Quant al **model energètic i de sostenibilitat**, malgrat la falta d'acords ambiciosos en l'àmbit internacional i de visió a llarg termini, Catalunya ha de continuar avançant en l'ús eficient dels recursos naturals i energètics i en la reducció dels impactes mediambientals associats, en concordança amb els objectius de la política ambiental de la UE, sobretot d'energia i clima, i el suport financer de la UE als projectes d'ecoinnovació, i en sintonia amb el suport que la ciutadania catalana dóna a la política ambiental europea, com s'observa a través dels eurobaròmetres i altres enquestes.

En l'àmbit del medi natural se seguiran fent avenços en la preservació de les infraestructures verdes i els esquemes agroambientals, atès que la UE destinarà fons a aquesta finalitat. A més, per complir amb la Directiva Marc de l'aigua l'any 2015 seguiran els esforços per millorar els cabals i l'estat ecològic dels rius, així com les mesures destinades a preservar els aiguamolls i els aqüífers. Els temes relacionats amb l'erosió de les platges i la salinització dels deltes estaran a l'agenda ambiental.

La tendència a la pèrdua de conreus s'alentirà i potser augmentarà la superfície conreada. L'ecologització de agricultura catalana seguirà endavant, ja que el 30% dels ajuts directes de la PAC i el 30% de la dotació per al desenvolupament rural es destinaran a produir de manera més respectuosa amb el medi ambient. D'altra banda, la flota costanera mediterrània pot tenir dificultats per aplicar l'acord per a la reforma de la política pesquera comuna, atès que no s'ha tingut en compte l'especificitat d'una flota catalana que integra molts arts de pesca que capturen de manera multiespecífica.

A causa de l'escenari de canvi climàtic previst per l'IPCC i d'acord amb les directives i recomanacions de la CE, les mesures destinades a avaluar el risc de sequera i inundació i a planificar en aquest àmbit augmentaran, així com la gestió sostenible dels boscos, paral·lelament a l'augment del risc d'incendi.

La persistència d'alguns contaminants atmosfèrics que afecten la salut de les persones, com ara, els òxids de nitrogen i les partícules inferiors a 10 i 2,5 micres, provocat majoritàriament pel tràfic rodat així com la contaminació per ozó a l'estiu, seguiran impulsant les polítiques i mesures destinades a reduir la contaminació de l'aire.

Les polítiques de mitigació aniran dirigides a reduir les emissions difuses, especialment en l'àmbit de la mobilitat i l'edificació

S'espera que les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle (GEH) de Catalunya i de l'Estat espanyol tornin a caure l'any 2013, en un context mundial, d'augment de les emissions i de la concentració de GEH a l'atmosfera. Les polítiques de mitigació aniran dirigides a reduir les emissions difuses, que a Catalunya representen el 71% de les emissions totals. Probablement se centraran en l'àmbit de la mobilitat i l'edificació, però no s'esperen grans avenços a curt termini en la reducció de les emissions no regulades.

En un escenari d'augment de les temperatures, les polítiques d'adaptació catalanes se centraran en la planificació i avaluació del risc d'inundació i sequera, sobretot després dels aiguats a la Vall d'Aran i el parc natural de l'Alt Pirineu.

L'escenari poc favorable previst per a les energies renovables no ajudarà a millorar la situació de dependència energètica de Catalunya

Els canvis regulatoris i la sobrecapacitat elèctrica instal·lada frenaran el desenvolupament de les energies renovables a Catalunya i dificultaran l'assoliment dels objectius de consum final d'energia renovable, en un context condicionat per la contenció de la demanda elèctrica i el dèficit de tarifa. Es preveu que la potència elèctrica instal·lada segueixi estable.

El preu de l'energia seguirà llastrant les economies que depenen de les importacions de combustibles fòssils, com ara la catalana, i la falta d'inversions en energies renovables dificultarà l'assoliment dels objectius de la Unió

Europea de producció del 50% de l'electricitat amb energies renovables l'any 2020 -actualment a Catalunya és del 15%-. No obstant això, tot sembla indicar que s'avançarà en l'àmbit del biogàs i la biomassa, sobretot en l'entorn rural.

La certificació energètica dels edificis a partir de l'1 de juny de 2014 podria obrir la porta a l'estalvi i l'eficiència energètica, de la mà de les auditories i els plans d'estalvi energètic empresarials també. S'espera que l'estalvi i l'eficiència energètica millori a les llars i les empreses, tot i que els canvis en la facturació elèctrica el podrien fer menys evident.

Catalunya continuarà liderant la despesa en protecció ambiental en l'àmbit estatal

Tot apunta que Catalunya seguirà sent la comunicat autònoma que més despesa farà en protecció ambiental i que la inversió en aquest àmbit es recuperarà i es mantindrà, sobretot en equips de final de línia per evitar les emissions a l'atmosfera i a l'aigua, atès que la incorporació de la normativa comunitària sobre emissions industrials a través de la Llei 5/2013 farà més estrictes els controls de les emissions industrials.

Pel que fa al nombre de certificacions de sistemes de gestió mediambientals a les empreses, el més probable és que evolucionin positivament a la indústria i a les empreses, sobretot PIMES, amb un marge de recorregut més gran. Però sembla que continuarà la pèrdua de certificacions de millora continua (EMAS) en el sector serveis. El nombre d'empreses, productes i serveis certificats amb etiqueta ecològica de la UE i els distintius de garantia de qualitat ambiental de la Generalitat de Catalunya seguirà una evolució positiva.

Enguany les previsions relacionades amb les **condicions de vida** fan incidència en un element comú: la preocupació davant l'increment de les desigualtats, en el context de la crisi econòmica i d'un Estat de benestar amb llacunes d'intensitat i de cobertura, amb poc marge de maniobra atesa la pressió per reduir el dèficit públic. Aquesta realitat s'observa, per exemple, en l'increment de les privacions de les famílies i en l'alt percentatge d'infants que es troben en una situació de risc de pobresa. Aquesta situació implica la necessitat de reforçar les polítiques de benestar, davant el perill que es debiliti l'equitat en l'accés als serveis vinculats al benestar i la cohesió social.

Les projeccions assenyalen un descens de la població resident a Catalunya

Les projeccions a mig termini assenyalen un descens de la població resident a Catalunya com a conseqüència de la baixada de la natalitat, del fre de la immigració i de l'augment de l'emigració com a resposta al context econòmic i laboral actual.

Malgrat que l'evolució de la fecunditat mostra una tendència favorable en la darrera dècada, és probable que en el futur es mantingui el descens de la natalitat fruit de l'arribada a edats reproductores de cohorts d'edat amb un menor nombre de persones. D'aquesta forma és difícil que s'assoleixi la taxa de recanvi, 2,1 fills per dona (xifra necessària perquè una població no disminueixi). La natalitat catalana és de les més baixes de la UE, situació que resta lluny de millorar, especialment si no s'apliquen polítiques natalistes i familiars que afavoreixin el seu creixement, com seria una aposta de les polítiques públiques pel primer cicle d'educació infantil –sobretot a partir del primer any de l'infant,-o la millora de la conciliació laboral i personal, entre d'altres mesures.

En relació als processos migratoris cal tenir en compte que aquests són significativament sensibles als canvis econòmics, fins i tot molt més que d'altres variables demogràfiques. És per tant, una variable que podria canviar molt substancialment, en el moment que hi hagués una recuperació econòmica consolidada al país. De tota manera, sembla prioritari, a curt termini, l'aposta per potenciar polítiques d'ocupació que si més no, incrementin la capacitat de retenció al territori de la població dels i les joves que veuen en l'emigració l'única via per llaurar-se un futur laboral.

L'escenari demogràfic actual fa preveure un cert accelerament de l'envelliment de la piràmide poblacional i un repte per a l'Estat del Benestar

Per últim, és important remarcar que en un escenari configurat per una baixada de la natalitat i de la immigració i per un augment de l'emigració dels i les joves, una de les seves conseqüències és un envelliment més intens de la piràmide poblacional. Aquest fet pot comportar noves tensions per a un Estat del Benestar debilitat que tindrà serioses dificultats per incrementar la seva despesa en dependència, serveis socials, sanitat i prestacions adreçats a aquest col·lectiu.

Si bé l'estat de la salut de Catalunya és bo, davant l'escenari actual preocupa que hi hagi un empitjorament dels indicadors relacionats amb els hàbits i l'estat de salut de les persones afectant més els col·lectius més vulnerables

Si bé l'estat de salut de Catalunya es pot considerar bo, davant el manteniment de la crisi econòmica i del consegüent impacte en la despesa pública, caldrà fer un seguiment dels seus efectes en l'activitat assistencial però també en la possibilitat que canviïn negativament alguns indicadors relacionats amb els hàbits i l'estat de salut de les persones afectant més als col·lectius més vulnerables. Així, malgrat que tradicionalment, els recursos dedicats a la prevenció de la malaltia i la promoció de la salut han estat clarament inferiors als dedicats a la lluita contra la malaltia física, aquests àmbits també han patit amb més intensitat els ajustos pressupostaris.

Així, com s'ha indicat en l'apartat de la Memòria, el 2012 s'apreciaven alguns indicis preocupants en l'àmbit de la salut mental de les persones, o els models de consum de drogues, entre altres aspectes. El 2013 es publiquen les primeres dades sobre el deteriorament de les condicions de vida de la població infantil de Catalunya i, concretament, sobre l'increment de les desigualtats en salut (activitat física, alimentació, pes, percepció de l'estat de salut i utilització de determinats serveis sanitaris) segons el nivell d'estudis de la mare i la situació laboral familiar. En aquest sentit, és previsible que es doni un interès creixent envers el coneixement del binomi atur/salut de les persones atesa la dimensió del fenomen de la desocupació a l'economia catalana, la cronificació d'aquesta situació en moltes famílies que incrementen el risc de pobresa i exclusió social, i la manca de serveis psicosocials específics adreçats a les persones que es troben en situació d'atur. És, per tant, probable que l'efecte de la crisi econòmica en la salut es visualitzi, progressivament, en forma de malalties relacionades especialment amb la salut mental.

També caldrà estar amatents a l'evolució de la sinistralitat a la xarxa viària catalana atès l'impacte de la crisi econòmica sobre el manteniment de les infraestructures, la manca de renovació del parc automobilístic i l'ús de les vies secundàries en detriment de les autopistes de peatge.

Preocupa l'augment de la desigualtat, empès per l'alt percentatge d'atur de llarga durada i per un sistema de protecció social tensionat per la llarga durada de la crisi

L'evolució dels indicadors sobre distribució de la renda mostren un augment de la desigualtat, sobretot entre els decils inferior i superior de la renda, i que s'explica principalment per la caiguda dels ingressos de la població més desafavorida. Segons l'OCDE (2014), l'ampliació de la bretxa social a Espanya és conseqüència sobretot de la desocupació, però també del sistema de protecció social, mal preparat per afrontar una crisi d'ocupació, amb un fort increment de l'atur de llarga durada. Aquesta situació afecta a les condicions de vida de les llars, les quals manifesten l'existència de privacions.

No sembla que aquesta situació pugui millorar en el curt termini, si es té en compte l'evolució dels indicadors sobre l'impacte de l'atur a les llars (llars amb tots o amb algun dels actius desocupats) i el marc pressupostari restrictiu en l'àmbit de la protecció social. A més, darrerament han crescut les llars que tot i tenir un membre ocupat, no disposen d'uns ingressos suficients per poder sortir d'una situació de risc de pobresa.

Aquest increment tan important de la desigualtat al llarg de la crisi genera un risc per a la cohesió social i és un fre per a la recuperació sostenible, tant en termes econòmics com socials, atès que situacions que podien ser conjunturals tendeixen a cronificar-se.

Una de les principals prioritats en l'àmbit de la protecció social hauria de ser la lluita contra la pobresa infantil

D'altra banda, les dades mostren la tendència a l'augment de la pobresa infantil any rere any (29,4%, l'any 2012). És evident que lluitar contra aquest tipus de pobresa és una qüestió de justícia i d'equitat com també de cohesió social, però també és fonamental, de cara al futur, per les seves conseqüències en el desenvolupament econòmic i social del país, tenint en compte que són diverses les fonts que posen de manifest que la situació econòmica i social de la població adulta segueix estant condicionada per les circumstàncies de la llar en la que es va viure en la infància i l'adolescència.

Aquesta situació es podria agreujar en el futur si no millora l'evolució de les variables amb les que està relacionada, bàsicament amb la situació dels pares respecte del mercat de treball i amb el desenvolupament que la protecció a la infància té en el nostre sistema de protecció social. Pel que fa a la primera variable, s'hauria d'esperar a veure quina és l'evolució de l'ocupació en els propers mesos, si bé ja se sap que l'impacte de l'atur a les llars ha

estat molt important al llarg de la crisi amb la consegüent disminució dels seus ingressos; però l'augment de l'atur no hagués tingut un impacte tant important en termes d'augment del risc de pobresa infantil si el nostre sistema de protecció social no fos tan dèbil en l'atenció a la infància.

Caldrà fer un seguiment de les diverses iniciatives públiques al voltant de la infància impulsades l'any 2013. La reforma de la RMI pot ser important com a darrer instrument de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat

Aquesta qüestió també ha estat de l'interès de la Unió Europea (la Comissió ha adoptat una recomanació específica contra la pobresa infantil), de l'Estat (en el Pla nacional d'acció per a la inclusió social 2013-2016 i en el II Pla estratègic nacional de la infància i l'adolescència 2013-2016) i de la Generalitat de Catalunya, amb la signatura l'any 2013 del Pacte per a la infància, que es concep com un pla de transició fins a l'aprovació prevista l'any 2014 del Pla d'atenció integral a la infància i l'adolescència 2014-2017, així com amb l'aprovació del Pla integral de suport a la família 2012-2016, en el que es contemplan mesures de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat, com ara redefinir la renda mínima d'inserció. En aquest sentit, cal fer referència a la Resolució 577/X, del Parlament de Catalunya (març del 2014), en la que s'insta al Govern a revisar parcialment la renda mínima d'inserció i a fer efectiva la prestació a totes les persones que es troben en llista d'espera. Així mateix, les parts signants de l'Acord pel diàleg social permanent (març del 2014) s'han compromès a consensuar la reforma de la prestació per adequar-la a la situació econòmica actual, així com a augmentar les persones beneficiàries de l'RMI fins a les 28.000 a finals del 2014.

Tot fa indicar que l'actual sistema de dependència continuarà tendint cap a un increment del copagament atesa la davallada de la despesa pública, especialment de l'Estat, en aquest àmbit

No obstant això, les possibilitats d'actuació estan relacionades amb el pressupost del que es disposa, qüestió que s'ha posat de manifest en els darrers anys en el cas del sistema d'atenció a la dependència, el qual ha entrat en situació d'estancament. La darreres reformes fetes pel govern central en aquest àmbit ha abocat a la Generalitat a abocar-hi més recursos, superant clarament la relació percentual de finançament del 50% que és la que li pertocaria. Tot i així, el sistema tendeix cap a un copagament cada vegada més gran per part de la persona usuària.

Davant el repte de la sostenibilitat del sistema públic de pensions, es preveu un nou impuls a la previsió social complementària, infrautilitzada si es compara amb els països capdavanters europeus

Pel que fa al sistema públic de pensions de la Seguretat Social, les últimes reformes dutes a terme i justificades en la sostenibilitat de les pensions, apunten cap a una disminució en el futur de la quantia de les pensions del sistema públic de la Seguretat Social, o del que es diu a escala de la Unió Europea, una afectació de l'adequació futura d'aquestes pensions (retard de l'edat legal de jubilació, increment del període de càlcul de la pensió, augment dels anys cotitzats per accedir al 100 per cent de la pensió, factor de sostenibilitat, índex de revaloració de les pensions, etc.). En paral·lel, la Comissió Europea insisteix en el paper de la previsió social complementària com a reforç dels sistemes públics de previsió social; així mateix, el Govern de l'Estat treballa en una reforma dels plans i fons de pensions per incentivar-los, i també preveu que, a partir de l'any 2014, els treballadors rebin informació sobre la seva jubilació (edat en la que es poden jubilar i quantia previsible de la pensió) i la disposició de diversos instruments d'estalvi per a que la prestació sigui suficient.

L'increment de les desigualtats i de la vulnerabilitat social pot condicionar negativament els resultats educatius

L'actual context de crisi econòmica i d'ocupació així com l'obligat compliment dels criteris de contenció de la despesa pública, han provocat que la inversió de les diferents administracions competents en l'àmbit educatiu hagi davallat els darrers quatre anys. Aquesta davallada de la despesa pública en educació es combina també amb la davallada de la despesa pública en els altres àmbits socials, com s'ha comentat en aquest informe, fet que té conseqüències en termes agregats. Així, l'increment de les desigualtats i de la vulnerabilitat social també condiciona els resultats educatius. Diferents estudis demostren que hi ha una correlació entre la vulnerabilitat social i l'abandonament escolar prematur, un dels principals reptes del nostre sistema.

Malgrat haver reduït els darrers anys de manera significativa, l'abandonament escolar prematur ha augmentat lleugerament a Catalunya el 2013 (passa del 24,2% al 24,7%); increment motivat pels resultats dels nois (mentre que les noies continuen millorant). D'aquí es deriven dos elements als que cal prestar atenció: l'increment (que pot ser puntual, però) i el pitjor comportament en termes de resultats educatius dels nois (que es repeteix en altres indicadors i que planteja la necessitat d'afrontar aquest biaix, com es va recomanar en la anterior edició de la memòria).

Catalunya destaca per un alt percentatge de població jove amb estudis superiors, assolint amb escreix l'objectiu europeu per al 2020

Aquesta manca de progressió educativa contrasta amb una altra realitat de caire positiu: Catalunya té un alt percentatge de població jove (de 30 a 34 anys) amb estudis superiors (46,2%), assolint amb escreix l'objectiu europeu per l'any 2020 (40%).

La combinació d'un alt percentatge d'abandonament escolar amb un alt percentatge de població joves amb estudis superiors indica una certa "polarització formativa" de la població catalana, fet que podria afavorir la desigualtat social

Aquesta dualitat es dona amb certs matisos també en la població adulta, fet que permet afirmar, seguint la terminologia d'altres informes, que hi ha una certa "polarització formativa" de la població catalana, que atesos els efectes d'inclusió social i laboral que té el nivell formatiu i la qualificació professional de les persones, podria afavorir una polarització social de la població a curt o mitjà termini.

En el context actual, hi ha elements que podrien incidir en els elements definitoris del model educatiu català

Com s'indicava anteriorment, els ajustos pressupostaris en educació, l'increment de la despesa privada, combinat amb els canvis en el sistema educatiu introduïts per la LOMCE poden incidir de manera significativa en els elements definitoris del model educatiu català.

Així, el curs 2012-2013 s'ha frenat l'increment generalitzat que es registrava en cursos anteriors del nombre de persones en els diferents nivells educatius i formatius. Al marge dels factors demogràfics, cal tenir presents els efectes de la crisi econòmica i l'increment del preu de determinats nivells educatius no obligatoris, increment que la política de beques i ajuts a l'estudi no ha pogut compensar del tot, i que atesos els canvis introduïts pot tenir pitjors resultats en termes d'equitat.

La reducció del nombre d'alumnes d'educació infantil, possiblement concentrada en els infants que viuen en llars amb una situació econòmica més precària, pot condicionar el seu rendiment futur i la seva inserció educativa. Al mateix temps, davallen els estudiants universitaris i creixen els de l'FP.

Les dades de creixement de l'FP reflecteixen la consolidació d'aquesta opció formativa a Catalunya, fet que estaria relacionat amb la millora del prestigi i la inserció professional que proporcionen aquests estudis

A més, l'FP ha rebut un fort impuls i suport públic. Els reptes són l'efectiva implementació del III Pla de la Formació Professional a Catalunya (sense dotació pressupostària assignada), l'elaboració de la futura llei d'FP, partint del consens, i la consolidació de l'FP dual com una modalitat més per impartir l'FP, que ha de conviure amb la modalitat general i la formació en alternança.

D'altra banda, en els ensenyaments de règim general es detecta un cert "transvasament" de l'alumnat de l'escola privada no concertada cap a la concertada i d'aquesta cap a la pública. Al mateix temps, davalla el professorat, augmenta la ràtio d'alumnes a les aules i deixen de finançar-se alguns programes, com els PROA o la sisena hora en els centres públics.

A aquests reptes sobre l'equitat del sistema, cal afegir-hi els relatius a l'excel·lència. Els resultats del PISA 2012 confirmen de nou que hi ha marge de millora i que la repetició no és un bon instrument per afavorir la millora dels resultats, a més de ser molt costosa per al sistema.

Tal com assenyala l'OCDE, en un context de restriccions pressupostàries com l'actual, les institucions públiques han de ser molt curoses en el destí de les seves inversions, la prioritització de la despesa i l'eficiència d'aquesta. L'avaluació de les mesures esdevé fonamental.

La LOMCE tensionarà el sistema educatiu català

L'experiència internacional aporta evidències clares que un sistema educatiu necessita estabilitat i coherència en les mesures a implementar. L'elaboració de la LOMCE ha generat un fort rebuig en una part important de la com-

unitat educativa, així com la normativa de desplegament aprovada i elaborada els primers mesos del 2014, fet que obre la porta a futures mobilitzacions socials i polítiques i pot ser font de conflictes.

Així mateix, caldrà estar atents a les propostes de reforma del sistema universitari, que previsiblement afectaran tant l'estructura dels ensenyaments, com el sistema de finançament i governança.

Tot i la millora del sistema bancari, no es preveu una millora significativa de les facilitats creditícies al sector de la compra de l'habitatge

L'impuls, des de la segona meitat del 2012, del procés de reestructuració i recapitalització del sistema bancari espanyol ha permès la millora dels balanços de les entitats financeres espanyoles més dèbils. Aquest fet, conjuntament amb les noves facilitats creditícies impulsades des del Banc Central Europeu en el primer semestre del 2014 sembla que haurien d'ajudar a realitzar amb més gran eficàcia la tasca d'intermediació financera de les entitats financeres espanyoles al llarg de l'any.

Aquest element i la previsible reducció de l'euríbor el 2014, donada la conjuntura internacional, haurien, per tant, d'afavorir la capacitat de concessió de crèdits de les entitats. De totes maneres, com ja va succeir l'any passat, l'encara elevada morositat del sector de la promoció immobiliària i de la construcció, i la tendència creixent de la morositat en el crèdit a les llars per la compra d'habitatge no fan preveure una millora significativa de les facilitats creditícies al sector de la compra d'habitatge.

Cal tenir en compte que el primer trimestre de l'any 2014 encara es segueixen reduint el nombre d'hipoteques constituïdes a Catalunya, si bé es detecta a Catalunya un impuls en aquest primer trimestre en les transaccions per compra d'habitatges de segona mà, mentre que cau el nombre de transaccions d'habitatges nous.

La recuperació de la demanda d'habitatge per motiu d'inversió podria compensar, en part, el manteniment d'una demanda dèbil de compra d'habitatge per motiu residencial

Tot i el previsible augment de l'activitat econòmica, encara és incert el seu efecte final sobre la recuperació de l'ocupació, sobre el nivell d'atur, i el seu impacte en l'evolució de la renda disponible de llars, i més tenint en compte el nou esforç de consolidació fiscal requerit pel Programa d'estabilitat financera. Per tant, es continuarà mantenint dèbil la demanda de compra d'habitatge, especialment aquella vinculada al motiu residencial que es continuarà canalitzant cap al mercat de lloguer. De totes maneres, és possible que això estigui compensat, en part, per una recuperació de la demanda d'habitatge per motiu d'inversió, ja que la continua caiguda del preu dels habitatges d'aquest darrers anys i el creixement del lloguer està fent augmentar la seva rendibilitat.

Tot fa pensar que l'activitat del sector de la construcció residencial no millori a curt termini i que el preu de compra de l'habitatge continuï caient, si bé més moderadament

Per tant, és previsible, que per sisè any consecutiu, l'activitat del sector de la construcció residencial no millori, a la vegada que és d'esperar una caiguda, si bé més moderada, del preu de compra de l'habitatge, que des del darrer màxim, l'any 2006, acumula a Catalunya una caiguda superior al 40%. Així, en el primer trimestre del 2014 es redueix el 9,8% a Catalunya el nombre d'habitatges en construcció i el 15,8% el nombre d'habitatges acabats, mentre que també en el primer trimestre de l'any es segueix reduint, el 5,4%, el preu dels habitatges lliures.

En aquest context, pren rellevància l'estratègia que sobre els preus dels seus habitatges prengui el SAREB per aquest any, en relació amb el seu pla de negocis per rendibilitzar l'important volum d'actius immobiliaris acumulats fins al moment, prop de 90.000 habitatges, dels quals el 2013 en va vendre 9.000, i en el primer trimestre del 2014 3.800.

Les polítiques d'habitatge continuaran fortament condicionades per la consolidació fiscal

Es preveu que les polítiques d'habitatge posin el seu focus en el foment del lloguer, la rehabilitació, renovació i regeneració urbanes, tot i que continuaran fortament condicionades per la consolidació fiscal.

De fet, i d'acord amb els pressupostos aprovats per l'Estat pel 2014 i el nou Pla Estatal d'Habitatge 2013-2016, el Programa de Promoció, administració, i ajudes per a la rehabilitació i per a l'accés a l'habitatge (programa 261N dels pressupostos), amb una dotació el 4,7% superior als pressupostos del 2013, canalitza la despesa pública de l'Estat en aquesta política via transferències de capital que tenen com a eixos bàsics el foment del lloguer, rehabilitació, renovació i regeneració urbanes. Cal tenir en compte, que tot i així, es segueix reduint, el

82,6%, la despesa pressupostada en aquest programa d'habitatge pel programa de la Renda Bàsica d'Emancipació, eliminat per a nous beneficiaris des del 2012, la qual cosa dificultarà l'accés a l'habitatge de la població més jove.

A més, les transferències de capital que l'Estat fa a les CCAA a través d'aquest programa per ajudes a la construcció, rehabilitació i adquisició d'habitatges, i que les CCAA utilitzen per finançar part de la seva despesa en habitatge es redueix el 79,5% el 2013, dels 193,7 milions d'euros als 39,8 el 2013.

Pel que fa a la Generalitat de Catalunya la despesa pressupostada en la política d'habitatge cau el 12,8% en relació amb els pressupostos del 2012, com a conseqüència de la reducció en 70,6 milions d'euros en el programa d'habitatge, mentre que augmenta en 31,8 milions d'euros la dotació pressupostaria del programa de barris i nuclis antics.